

KGL. KAPELMUSIKUS CHR. PETERSEN

Ved CHR. OLSEN, *Torpedlund*

Christian Petersens *Farfader*, Peter Petersen, var Husmand og boede i den lille Landsby, Særslev, der ligger et Par Mil nordøst for Kallundborg. Foruden at arbejde ved Landbruget havde Peter Petersen ogsaa en lille Indtægt ved at spille til de store Bøndergilder, der særlig dengang florerede paa Særsleveggen. »Per Spil«, som han kaldtes, havde tre Døtre og to Sønner. Sønnerne Peter og Ole gav han Undervisning i Musik. Efter at Børnene var blevet voksne, giftede han sig — til deres store Misfornøjelse — igen og flyttede over paa den lille Ø »Nexelø«.

Sønnen, *Peter Petersen*, blev født i Særslev den 22. September 1806. Kun ganske ung rejste han til København, hvor han blev Snedkersvend. Derindc blev han forlovet med Tjenestepige Ane Gjertrud Jensen, der var født i Aarhus den 9. Juni 1809.

Efter Brylluppet rejste de Nygifte til Kallundborg, hvor Peter Petersen løste Borgerbrev 1834. — De lejede sig ind i Rebslager Bentzens Baghus, og der indrettede Peter Petersen sig som Snedkermester. I denne Lejlighed fødtes de fire ældste Børn. Senere flyttede de til Fru Petersens Farbroders Ejendom i Skibbrogade, hvor de fire yngste saa Dagens Lys.

Det var heldigt, at Peter Petersen ikke helt havde glemt sit Violinspil, thi da det kneb med Indtægten, maatte han atter tage det op, og han fik en rigtig god Biindtægt ved at spille til Dans. Han lærte Distriktslæge Hertz¹ at kende. Hertz, der var Dirigent for Kallundborg Sangforening, var en baade poetisk og musikalsk Mand, og naar de var sammen, spillede de Duetter, hændte det at

Hertz' Svigerfader, Apotheker Bager — der ogsaa selv spillede — kom, blev det til Trio. Dette Sammenspil glædede Peter Petersen sig meget over, og det har sikkert udviklet ham musikalsk.

Efterhaanden som Sønnerne voksede op, lærte han dem at spille, saa de kunde være med at tjene til Livets Ophold. Det fjerde-ældste Barn var *Christian Ferdinand Petersen*, født 5. Februar 1839. De medfødte musikalske Anlæg viste sig allerede, da han var 7 Aar. En Dag da Faderen laa og sov til Middag, vaagnede han ved at der blev spillet Violin ovre i Snedkerværkstedet: »Hvem er det, der spiller ovre i Værkstedet?« spurgte han sin Hustru. »Det er Christian, det gør han saamænd hver Dag i Middagsstunden, naar du sover«.

Peter Petersen lyttede forbavset, han var straks klar over, at Christian havde mere end almindelige Evner, og han begyndte med det samme at give ham Undervisning i Violin.

Det varede ikke længe, førend den lille syv Aars Purk var saa dygtig, at han kunde tage med ud og spille til Dans sammen med Faderen og den ældre Broder, Jens Peter, der spillede baade Violin og Violoncel.

For Peter Petersen var Musikken næsten alt, og han var aldrig gladere, end naar han spillede. Foruden at han underviste sine egne Børn, havde han ogsaa Elever fra Byen. Sommetider komponerede han Danse, og naar han undertiden spillede dem, dansede Børnene. Det var saa hyggeligt.

Stod Landsbymusikken i Nordvestsjælland højt dengang, var det ikke ringere med Danseudførelsen. Dengang var der paa Kallundborgegnen en Danselærer, Bassøe, der i sine unge Dage havde været ved Balletten under selve Bournonville. Han var i mange Aar Danselærer for den »bedre« Ungdom, og det skal siges til hans Ros, at han holdt den bournonvilleske Fane højt. Det var da intet Under, at de Baller, hvor Peter Petersen og Sønner spillede, og hvor de fleste Dansende var Bassøes Elever, ansaas for at være noget særlig ekstra.

Det var jo et noget uroligt Hus for Peter Petersens Hustru: Snedkerværkstedet, Musikken, Eleverne og alle de mange spillende og støjende Børn, men alt prellede af paa hendes overlegne Ro.

»Mor var af de støtte Jyder, ikke nervøs — det kendte man ikke i den gamle nøjsomme Tid«, sagde Datteren Laura ofte.

Det var i Aaret 1849, at Soldaterne efter 6. Juli kom til Kallundborg. Unge hvidklædte Piger modtog Soldaterne paa Havnepladsen med Blomster og stort Traktement. Der blev affyret et Par Kanoner, hvorved to Borgere, der betjente disse, kom lettere til Skade. Da Farbroderen Ole skulde være mellem Soldaterne, gik hele den Petersenske Familie der ned, og det blev jo et stormende og glædeligt Møde med Farbroderen.

I Aaret 1853 døde Peter Petersen. Da han laa for Døden, vaagnede Datteren, Hanne, en Nat ved, at det lød, som om der faldt et stort Stykke Brænde ned oppe paa Loftet lige over. Da Hanne fortalte dette til Moderen, opfattede hun det som et Varsel paa Mandens nær forestaaende Død, han døde da ogsaa en af de første Dage derefter.

Efter Mandens Død forsøgte Fru Petersen at holde Snedkerforretningen gaaende ved at antage en Svend. Christian begyndte ogsaa at arbejde med ude i Værkstedet, men det kunde ikke gaa. Svenden blev afskediget og Forretningen ophævet.

Christian, der lige siden sit syvende Aar havde spillet til Dans sammen med Faderen og Broderen Frederik, blev nu Forsørgeren. I en Fart fik han lært den 10-aarige Broder Sofus at spille 2den Violin, og foruden sit Violinspil lærte han sig selv at blæse paa Fløjte, Clarinet, Kornet og Basun, og nu var det lille Treklover udmærket udrustet til at bestride de Fordringer, man den Gang satte til Dansemusikken. De fik da ogsaa al Musikken paa Røsnæs og i det nærmeste Opland Øst for Kallundborg. Snart spillede de til Dans for Tjenerskabet og ugifte Forvaltere paa Lerchenborg — til Dansesal brugtes »Splittoft Stue«, snart til *Bal* oppe i Riddersalen (det var finere, derfor blev der ikke sagt Dans, men *Bal*). Snart til Familieballer i Kallundborg eller til Klubballer paa »Postgaarden«, snart til de store 5-Dages Bryllupper paa Røsnæs, hvor »Musikken« maatte staa udenfor og blæse »Velkomst«, naar Brudeparret kom hjem fra Kirke.

Det var intet Under, at det kneb for de tre Drengene med at holde sig vaagne, naar de saadan var ude Aften efter Aften og spille.

Det kneb især for den 10-aarige Sofus, og Christian maatte sommetider sparke ham over Benene for at vække ham. Ved saadanne Lejligheder skammede de to ældre Brødre sig meget over ham, thi de fik jo Betaling for en »Mand«, der sov. Ude paa Gisseløre havde de en Dansesalon. En aften, da Dansen gik allerbedst, syntes Christian, at »Seconden« lød saa underlig fjern. Det var Sofus, der var gledet ned paa en Bunke Tang, hvor han i halv-søvne laa og gned paa Violinen. En Nat, da de tre Brødre gik hjem fra Dans, gik de og talte om, hvor meget $1\frac{1}{2} \times 1\frac{1}{2}$ var, de kunde ikke blive enige. Pludselig lød en mystisk Stemme i Mørket »To en Kvart«. Drengene for sammen, men blev dog snart klare over, at det maatte være »Sten-Lars«, den sære Original, der boede i en Jordhule op til Vejen og som levede af selv-døde Kreaturer, Snoge, Frøer og lignende Delikatesser, for Sten-Lars var *det* Delikatesser. En anden Aften, da de gik der forbi, gik han splitternøgen og hyppede Kartoffler.

Alt hvad der hjentes, bragte Christian til Moderen, for at hun dermed kunde holde det lille Hjem oven Vande. Der var, som han selv senere sagde, kun lige »fra Haanden og i Munden«. Det hører vistnok til Sjældenhederne, og vilde i Nutiden være ganske utænkeligt, ja vel nærmest en Forbrydelse — at en fjorten Aars Dreng optræder som Forsørger for en saa talrig Familie. Overalt sporedes hans administrerende og ordnende Haand, hvad der kunde spares skulde spares, og da Noderne var dyre, laante Christian dem og lod Søsteren Laura skrive dem af. Søsteren Hanne underviste han i Violin, og hun drev det til at spille en god 2den Violin.

Der kom flere af Byens Lærere i Hjemmet, saaledes Cronberg,³ Mikkelsen,⁴ Rørbæk⁵ og Bielefeldt.⁶ Aarene gik, Frederik blev optaget paa et Seminarium, og Sofus kom i Handelslære. Heldigvis havde Christian faaet bragt nogle af sine Elever saa vidt, at de kunde assistere ham. Blandt sine Hjælpere havde han den prægtige Anders Jensen fra Rørby og Gaardmandssønnen Jens Larsen fra Nyrup paa Røsnæs. Jens Larsen, der senere antog Navnet Nyrop, var otte Aar ældre end Christian og havde lært at spille hos hans Fader. Naar Christian skulde spille ude paa Røsnæs, gik

han altid ind og tog Nyrop med, dennes Fader gav dem en Hest, som de kunde ride paa. Christian, der var den yngste og letteste, sad foran, og saa galopperede de afsted til Gildesgaarden holdende Instrumenterne, der var forsvarligt indpakket i det røde Kalveskind, under den ene Arm. Mange Gange maatte de arme Drengestræbe sig frem i Mørke, Regn, Rusk og Storm ad de ofte ufremkommelige Veje, baade halve og hele Mil, inden de naaede frem. En aften de var ude paa saadan en Ridetur, sagde Nyrop pludselig:

»Hvor vilde det være morsomt, Christian, om vi to en Gang kunde rejse ud og give Koncerter sammen«.

Mange Aar senere talte Christian Petersen ofte om, hvor meget Røsnæsboerne dengang adskildte sig fra Befolkningen Øst for Kallundborg. Der var noget eget fribaarent over dette Folk, hvilke skønne Skikkelser var saaledes ikke Jens Nyrop og Broderen Søren, Jens var ligesaa mørk, som Søren var lys . .

Christian Petersen tænkte en Overgang paa at tage Privatskolelærereksamen for at faa en sikker Levevej. Cronberg og Bielefeldt underviste ham gratis, og snart kunde han undervise i Regning, »Reguladetri« med Brøk, i Pigeskolen, som Søstrene Mülertz havde oprettet, blandt hans Elever var Søsteren Laura. Han underviste ogsaa i Borgerskolen under Vakancen. Senere opgav han dette og rejste til København, hvor han lærte at stemme Klaver hos Sanne (vistnok Fader til den senere Kantor i Frue Kirke og Landets Sanginspektør). Da han senere vendte tilbage, blev han Klaverstemmer for Kallundborg og Opland. Helt ned til Aagaard, Nørager og Konradineslyst gik han — dengang var Folk ikke saa bange for at gaa som nu — og da han havde Venner alle vegne, hvor han kom frem, overnattede han hos dem.

Det var vistnok i Aaret 1859, at Christian Petersen ved Kilde-markedet i Hjembæk, første gang traf Fader, Farbroder Ole og Farfader, dette førte til, at de ofte spillede sammen, og da min Onkel i 1860 havde Bryllup, var Chr. Petersen en af de seks Hornblæsere, der stod i Gaarden i Sandby og »blæste«, da Brudefolkene kom hjem fra Kirken. Faders Bekendtskab med Chr. Petersen førte til, at han blev den afgørende Faktor, da det skulde

bestemmes, hvorvidt Kr. Sandby havde Talent nok til at gaa Musikvejen, men derom senere. Chr. Petersen, der stadig vandt mer' og mer' Terrain i Musikkens vanskelige Kunst, blev nu Dirigent for »Kallundborg Sangforening«, og han havde alle de Baller at spille til, som han kunde overkomme. Dengang Møllebakkeanlægget blev indviet, marcherede han i Spidsen for det lille Hornorkester, der spillede »Mit eget Kompagni«, der var ny dengang. Hvad mere kunde han ønske sig, stod han ikke nu paa sin provinsielle Lykkes Tinde?

Da skete der noget, der med eet fejede hans Kallundborgtilværelse over ende og som Skridt for Skridt bragte ham nærmere Maalet, det Maal, han og Nyrop saa lønligt havde talt om, naar de i de mørke Nætter red ud for at spille til Gilde hos de Røsnæs Bønder. Frederik den 7de døde!

Dengang Kongen laa syg, drømte Chr. Petersens Svoger, Anthonius Danckers, at Frederik den Syvende stod i en af Lerchenborgs Ladeporte og truede med Haanden imod Syd (Tyskland). Aftenen efter var han i Besøg i Chr. Petersens Hjem og fortalte da Drømmen, »Og«, lagde han til, »I skal se, nu dør nok Kongen«.7

Den 15. November 1863 spillede Christian til Høstgildet paa Mineslund. Det blev sidste Gang, han spillede herude paa Egnen, thi den Dag døde Kongen. Da der paa Grund af Landesorgen i lange Tider ikke vilde blive noget at tjene ved Baller og Gilder, besluttede han sig til at rejse til København og aftjene sin Værnepligt, som han havde faaet tre Aars Udsættelse med.

Den 14. Januar 1864 rejste han — efter at have taget en rørende Afsked med Moderen og sin dejlige Hund »Perdrix«, der sørgede saa meget, da han var rejst — med Diligence over Slagelse til København. I Lommen havde han en Anbefaling fra Lærer og Organist Cronberg.

Da Chr. Petersen kom til København, meldte han sig straks til Militærtjeneste. Først kom han som Sygepasser til Sølvgades Kaserne, senere, i Maj, forflyttedes han til Artilleriet som Trompeter.

... Det var ikke gode Efterretninger, der kom til det lille Hjem i Kallundborg. Broderen, Jens, var med i Krigen, Søsteren Laura var rejst hjemmefra. En Dag fik Moderen Brev om, at Jens var

blandt de savnede ved Dybbøl, man mente, at han var faldet den 18. April og jordet i en Fællesgrav. Søsteren, Noline, der var gift og boede paa Sejerø, saa tre Dage i Træk (17., 18. og 19. April) Spurve flyve imod Ruden, hvilket efter Landboernes Tro varsler Nærstaaendes Dør . . .

Chr. Petersen begyndte nu for Alvor at studere Musik hos Professor Valdemar Tofte, men han maatte gennemgaa mange Trængsler, inden han naaede frem. Overalt var han paa Færde for at tjene Penge til Undervisning m. m. En Overgang sang han i Holmens Kirkes Kor, i de Aar Jæhnigen var Kantor og Professor Gade Organist.

Sommeren 1867 spillede han i »Alhambra«s Koncertsal, hvor C. C. Møller var Dirigent, der spillede tillige Anton Svendsen,⁸ Jæhnigen⁹ og Arthur Allen.¹⁰ Om Sommeren optraadte »Den Lannerske Ballet« paa Alhambra. Balletten kom fra Wien, og Direktricen var Datter af den kendte Valsekomponist Lanner. Da Balletten senere rejste til Gøteborg, blev Chr. Petersen engageret til at rejse med en Maaned. Det var hans første Udenlandsrejse. Aaret efter var han Orkesterviolinist i Tivoli, baade hos gamle Lumbye og hos Balduin Dahl, spillede i Musikforeningen under Professor Gade, spillede til Baller og dirigerede mindre Orkestre — saaledes fra 1868—76 i »Figaro«. I Aaret 1870 spillede han ved Sandefjord Bad i Norge, en Plads som Kapelmusikus Kruse skaffede ham. Som man ser, udfoldede Chr. Petersen en stor Virksomhed, og han var efterhaanden blevet saaledes situeret, at han satte Bo og giftede sig.

Den 8. Maj 1873 holdt han, 34 Aar gammel, Bryllup med Ulrikka Mortensen.¹¹

I Aaret 1877 skulde der være Konkurrence om Bratschistpladsen i Det kgl. Kapel, og til denne Plads konkurrerede Chr. Petersen. Om hvorledes Konkurrencen forløb, fortalte han senere til Journalist Greibe ved et af de københavnske Dagblade:

«. . . En skønne Dag fik jeg at vide, at der var Konkurrence til Det kgl. Kapel, og mine Kammerater raadede mig til at prøve Lykken. Nu havde der meldt sig en Mængde Violinister, men kun to til tre Bratscher . . . og saa laante jeg en Bratsch af Balduin

Dahl, øvede mig nogle Dage — Forskellen paa Violin og Bratsch er jo ikke saa stor, aflagde Prøve og blev Medlem af Kapellet.«

Til Konkurrencen spillede Chr. Petersen Andanten af Ernsts Elegie. Han havde naaet sit Maal: at komme ind paa Det kgl. Theater, hvor Vennen Nyrop var.

At Chr. Petersen sejrede i Konkurrencen var en meget stor Glæde for hans gamle Moder, der, efter at Hanne var blevet gift og Hjemmet i Kallundborg opløst, boede hos Sønnen Frederik i Thune ved Roskilde. Hun og Christian var stedse saa nøje forbundet, hun kunde aldrig glemme, at han lige fra Dreng havde stridt og stræbt for at forsørge Familien og holde det lille Hjem oven Vande. Hun havde ogsaa den Glæde inden sin Død (der indtraf den 27. Oktober 1884) at se Sønnen som Medlem af den berømte Nerudakvartet.

»... Det kom paa den Maade«, fortalte Chr. Petersen til Journalist Greibe, »at Neruda engang hørte mig spille. Han ville gerne have en Kvartet og tog saa mig med. Vi begyndte allerede 1877, og i 1882 gav vi den første Koncert i Hornung og Møllers Sal, jeg husker, at vi spillede Beethovens Kvartetter den Sæson. Siden har vi turet om saa mangfoldige Steder.«

»Med hvor mange Berømtheder har De egentlig spillet?«

»Det ved jeg ikke, men det er mange. Deroppe hænger et Billede af Nerudas Søster, Lady Hallé, som hun engang sendte mig som Erindring og Tak. Neruda, Marie Ahrlberg og jeg spillede forøvrigt en Gang sammen for den samlede Kongefamilie, det svenske Kongehus har jeg ogsaa været Gæst hos ved en Musikfest — ja, jeg nævner det kun som et lille Eksempel paa, at jeg har haft Heldet med mig i alt. Det havde jeg jo ikke drømt om i Kallundborg! Navnene paa alle de tyske Virtuoser har jeg ikke Rede paa i en Studs, men Sarasate har jeg ogsaa spillet med.«

I mange Aar bestred Chr. Petersen den krævende Plads i Kapellet og de berømmelige Nerudakoncerter. I 1897 flyttede han ind i sin egen Villa i Hellerup, der fejrede han sit Sølvbryllup, senere byggede han sig en Villa paa Høvmarksvej ved Bernstorff.

Da han den 1. September havde 25 Aars Jubilæum, kom der en Deputation fra Det kgl. Kapel og en fra »Privat Kammermusikforening« med Gaver. Hans to gamle Elever og »Landsmænd« fra Hjemegnen, Kr. Sandby og Julius Borup, der ogsaa var Medlemmer af Kapellet, var ved denne Lejlighed ude og gratulere deres gamle Lærer.

— — —

Lidt efter lidt gik det efterhaanden ned ad Bakke med den gamle Kunstners Helbred. Da han blev 70, svigtede hans Syn ham, og han maatte opgive sin Bratschistplads i Det kgl. Kapel, som han havde bestridt i 26 Aar. Til sidst blev han helt blind.

«. . . Efterhaanden maatte han forlade alle de Poster, Livet havde sat ham paa. For hvem vilde et Skæbnebud som dette ikke være en Tilintetgørelse? For ham blev det dog ikke saaledes, han er vedbleven at være en lykkelig Mand. Thi selve Musikken blev tilbage, for ham Lykken og Lyset og selve Livet som for alle dem, der virkelig elsker den«. ¹² . . . Den 24. Marts 1897 udnævntes Chr. Petersen til R. af Dbg. og den 15. Februar 1909 til titt. Professor.

Det var vistnok den femte November 1916, at den gamle Professor for sidste Gang spillede offentligt (i Kirkesalen, den nuværende Hans Tausens Kirke paa Islands Brygge). Han spillede *Händel*: Sonate, *Spohr*: Adagio, *Raff*: Andante og *Beethoven*: Allegretto. Naar han spillede til Kirkekoncerter, spillede han udenad, Aviser og Bøger blev læst højt for ham.

En Gang om Ugen besøgte Søsteren Laura ham, og medens de drak Kaffe, fik de sig en Snak om gamle Dage ude i Kallundborg. Christian fortalte da, at i Aaret 1878 eller 79 havde Det kgl. Theaters Kunstnere været ude paa en stor Tourné, baade Nyrop og han var med, de havde da talt om de gamle Dage ude paa Røsnæs og om, hvorledes de begge red ud i Mørket paa Nyrops Faders Hest. Nyrop havde da sagt:

»Kan du huske, at jeg ønskede, at vi to skulde komme ud paa Koncertrejse sammen — nu er Ønsket, hvor usandsynligt det end var den Gang, opfyldt«.

Eller ogsaa de talte om Christians Besøg hos »Tante Ingermann«

paa Mineslund.¹³ Der var saa meget morsomt at opfriske fra Barndommen, som nu det, at naar de kærnedede paa Mineslund og ikke kunde faa Smør, var der altid en bestemt Kone, der fik Skyld for det — hun var saadan en Slags Heks. Eller naar Børnene derude paa Egnen havde Skæver (Engelsk Syge), var der en af Gaardens Husmænd, der puttede dem igennem et tvejet Træ, medens han mumlede noget. Selvfølgelig skulde saadant gaa gedulgt til.

Eller ogsaa de genopfriskede de mærkelige Historier om Fru Julie Ingermanns¹⁴ Synskhed. Et Par af dem skal fortælles her:

Den Gang Julie Ingermann var ung Pige, laa hun og en Veninde og talte sammen inde i Soveværelset. Maanen skinnede, og det var helt lyst i Værelset. Pludselig saa Julie, at der henne ved Vinduet sad en gammel Kone, som var død for flere Aar siden og som hun havde kendt. Julie hviskede det til Veninden, men hun kunde ikke se noget.

En anden Gang, da hun laa alene, men med Døren aaben ind til Forældrenes Værelse, vaagnede hun ved, at Kakkellovnsdøren smækkedes haardt i. Da hun slog Øjnene op, saa hun en hvidklædt Skikkelse, lydløst komme gaende ud fra Forældrenes Sovekammer og hen til Fodenden af hendes Seng. Synet var saa levende, at hun troede, det var een, der havde klædt sig ud for Spøgs Skyld. Hun rejste sig op og greb efter Skikkelsen. — Der var ingen. — Saa først blev hun bange, troede, at hun skulde miste Kæresten, der var nemlig Lighed. Men netop den Nat og det Klokkeslet, døde Kærestens Søsterovre i Aabenraa.

Da Julies Fader, Bille, fortalte dette til Dr. Hertz i Kallundborg, lagde han til, at det selvfølgelig var en Drøm. Dr. Hertz svarede da:

»Det skal De ikke sige, for nogle Mennesker er født med et magnetisk Klarsyn, det er dem, der kan se saadant. Jeg selv har aldrig oplevet den Slags, men naar Mennesker, jeg ellers har Tillid til, fortæller det, tør jeg ikke benægte det.«

Den 31. August 1920 besøgte den gamle Professor sidste Gang Søsteren. Hun havde et lille Syskrin, som han havde lavet, da han

som ung begyndte paa Snedkeriet, og hver Gang, han kom der, vilde han saa gerne se det: »Saa er der dog een Ting tilbage fra den dejlige Tid nede i Kallundborg«, plejede han at sige . . .

Det gik bestandig ned ad Bakke med den gamle Professors Helbred. — Den 20. Januar 1922 døde han paa Kommnehospitalet. Ved Sørgehøjtideligheden i Hospitalets Kapel spillede Ungdomsvennen, Arthur Allén, Orgelet, og Chr. Petersens Efterfølger paa Braschistpladsen i Det kgl. Kapel, Anthon Bloch, spillede Andanten af Ernsts Elegie — den som Chr. Petersen havde spillet til Kapelkonkurrencen i 1877. Anthon Bloch spillede paa den samme Bratsch, som Chr. Petersen havde spillet paa i alle de mange Aar, han var ansat i Kapellet.

Et Øjeblik holdt Bloch Instrumentet hen til Kisten — og saa begyndte han Andanten.

Begravelsen fandt Sted paa Vestre Kirkegaard. Efter Christian Petersens Død skrev Carl Behrens i et af Hovedstadsbladene:

«. . . En Musiker af den gode gamle Skole var Chr. Petersen, en sjælden vindende og elskværdig Personlighed, hyggelig og indtagende i det muntre Samvær i Kammermusikforeningen i de Dage, da man endnu havde Tid, med et Udtryk i sine rare Øjne, som man ikke vil glemme igen.

Mange vil i disse Dage tænke med Sympati paa den nu bortrevne Kunstner, erindre, hvad han betød, og takke ham for den Del, han havde haft i mange skønne og fuldtonende musikalske Oplevelser.«

NOTER

- 1) Søn af Domprovst H. i Roskilde. Komponisten Weyse, der var Ven med Domprovstens Søn, Hans, boede ofte hos Domprovsten, og han blev begravet i Roskilde.
- 2) Skrev bl. a. et stort Digt om Gustav Vasa, for hvilket han fik en smuk Orden tilsendt.
- 3) Født paa Fyn. Lærer og Organist i Kallundborg.
- 4) Blev senere Lærer i Løgtved ved Nørager.
- 5) Senere Lærer i Bjerre.
- 6) Født i Flensborg, var en Tid Lærer i Kallundborg, g. m. Mary Schou, Datter af Malermester S. i Kallundborg. Blev Skoleinspektør i Fredericia, hvor han døde, inden han blev 50 Aar.
- 7) Danckert havde en mærkelig Oplevelse til. Hans Ven, Thy, som han havde lært Landvæsen sammen med paa Lerchenborg, kom til Aagaard. Lang Tid efter laa Danckert vaagen en Maaneskinsnat. Pludselig saa han, at Lysestagen, der stod paa Bordet ved Sengen, hævedes et godt stykke op fra Bordet, den faldt ned og vippede derefter et Par Gange frem og tilbage. Faa Dege efter fik han at vide, at Vennen var død den Nat.
- 8) Senere Professor. Koncertmester ved Det kgl. Kapel, Direktør for Det kgl. Musikkonservatorium.
- 9) Var i mange Aar Musiklærer i Sorø.
- 10) Domorganist i Aarhus.
- 11) Datter af den i 1892 afdøde Bundtmager Mortensen i Vimmelskaftet. En af hans Dattersønner er Forfatteren Holger Rosenberg, en anden Dattersøn er Konservator ved Museerne i København.
- 12) Af en Artikel af Professor Angul Hammerich.
- 13) Gaard under Lerchenborg.
- 14) Født 1814. Død 1888. Carl Lumbye komponerede forøvrigt en Julie-Polka (francaise) Fru J. Ingermann tilegnet (Vilh. Hansens Forlag).